

поєднанні з *than*: *To give is more blessed than to receive*; 6) винятку – вказує на дію, яка є однією можливою у представленій ситуації. Інфінітив в даній обставині вживається в заперечних та питальних реченнях з прийменниками *but, except*: *I had nothing to do but wait. What could I do except turn back?*; 7) часу – позиція інфінітиву є стійка та завжди слідує за присудком, який визначає; завжди активний стан та недокоаний вид: *His father lived to be 90. Go away! I shudder to see you here*; 8) умови – вказує на дію, яка є перед станом дії присудка; часто використовується в умовному способі: *To see him walk down the street, you'd never know he was blind*.

Інфінітив також використовують як **вставна конструкція**, яка може стояти на початку і в кінці речення: *To begin with, you have been lying to me all the time* [4, с. 121].

У статті матеріалом дослідження функціональних особливостей інфінітиву послуговув твір англійського письменника У. С. Моєма «Театр» [6]. Аналіз зазначеного твору свідчить, що автор використовує інфінітив дуже часто, як при написанні діалогів героїв, так і при авторських роздумах. Також слід зазначити, що У. С. Моєм вживає інфінітив у різних часах та використовує як активний, так і пасивний його стан.

Під час аналізу твору було виявлено, що найуживанішим інфінітив виступає у функції **присудка** як: 1) частина складеного дієслівного модального присудка:

In that time she must have got to know him inside and out [6, с. 11].

... I dare say she'll give you a photograph of herself when you go [6, с. 11].

I think when you've finished your coffee, young man, we ought to be going [6, с. 17].

2) частина складеного дієслівного фазового присудка:

It was really rather wonderful, when you came to think of it, ... [6, с. 13].

... and authors don't seem to write the parts they used to write when I was a young fellow [6, с. 16].

3) частина простого дієслівного присудка:

I won't ask him if you don't want him [6, с. 10].

Come alone and we'll choose one [6, с. 17].

I'll sing it for you [6, с. 18].

Другою функцією інфінітиву за частотою вживання є **додаток**:

The young man forced himself to make a remark [6, с. 13].

I'd love to come again [6, с. 15].

I find it almost impossible to find a part to suite me [6, с. 16].

Наступною функцією інфінітиву за частотою вживання є **обставини різних типів**:

On it stood in a massive silver frame a photograph of herself and to balance it a photograph of Roger, their son [6, с. 11] (обставина мети).

It was his obvious beauty that had engaged him to go on the stage rather than to become a soldier like his father [6, с. 15] (обставина порівняння).

The photographer had so posed her, with her help, as to show her at the best [6, с. 18] (обставина наслідку).

Наступною функцією інфінітиву за частотою вживання є функція **означення**:

I have a man to do the rough work for me, but the ideas are mine [6, с. 13]

... it's the actors the public go to see, not the play [6, с. 17].

Найменш вживаною функцією інфінітиву за частотою вживання є **підмет**:

Is that a sufficient reason to ask him to lunch? [6, с. 10]

It was unnecessary to impart such tedious details to a young man ... [6, с. 13].

Випадків вживання інфінітиву в якості **вставної конструкції** у творі знайдено не було.

Отже, у ході дослідження виявлено, що граматичними категоріями інфінітиву є співвіднесеність, вид та стан. Також було досліджено, що в реченні інфінітив може вживатися у функції підмета, присудків різних типів, додатку, означення та обставини різних типів. У ході аналізу зазначеного твору з'ясовано, що найуживанішим інфінітив виступає у функції частини різних типів присудків, а найменш вживаною функцією є підмет.

Література:

1. Беляков В. І. Функціональні особливості інфінітиву в англійському реченні та його переклад [Електронний ресурс] / В. І. Беляков, О. О. Геймур – Режим доступу : http://confcontact.com/2013_04_17/12_Belyakov.htm
2. Гузеева К. А. Английский язык. Справочные материалы. Книга для учащихся / К. А. Гузеева. – М. : Просвещение, 1992. – 288 с.
3. Иванова І. П. Теоретична граматики сучасної англійської мови: Підручник / І. П. Иванова, В. В. Бурлакова, Г. Г. Почепцов. – М. : Вища школа, 1981. – 285 с.
4. Кобринна Н. А. Грамматика английского языка. Морфология. Синтаксис / Н. А. Кобринна, Е. А. Корнеева. – СПб. : Союз, 2001. – 496 с.
5. Котнюк Л. Г. Безособові форми дієслова : Методичний посібник з практичної граматики англійської мови для студентів Навчально-наукового інституту іноземної філології / Л. Г. Котнюк, В. В. Євченко, О. М. Левченко. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2013. – Видання друге, доповнене та перероблене. – 156 с.
6. Maugham W. S. Theatre / W. S. Maugham. – Вінниця : Нова книга, 2002. – 311 с.

УДК 81'34'23'246.2

О. Ю. Волдинер,

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, м. Луцьк

ЯВИЩЕ МОВНОЇ ІНТЕРФЕРЕНЦІЇ З ПОЗИЦІЙ ПСИХОЛІНГВІСТИКИ

У статті досліджено явище мовної інтерференції. Проаналізовано лінгвістичну природу кожного з видів явища мовної інтерференції, зокрема фонетичної, лексичної та граматичної інтерференції. Висвітлено гіпотезу «лінгвістичної відносності» Вільгельма фон Гумбольдта, що вказує на відмінності у сприйнятті та мисленні носіїв різних мов та на неминучість конфлікту світоглядів, знань і поглядів автора вихідного тексту та перекладача. Встановлено вплив закону формування навички на формування мовної інтерференції, що проявляється в домінуючій ролі уже сформованої навички користування рідною мовою під час перекладу.

Ключові слова: явище мовної інтерференції, фонетична інтерференція, лексична інтерференція, граматична інтерференція, білінгвізм, гіпотеза лінгвістичної відносності, закон формування навички.

ЯВЛЕНИЕ ЯЗЫКОВОЙ ИНТЕРФЕРЕНЦИИ С ПОЗИЦИЙ ПСИХОЛИНГВИСТИКИ

В статье исследовано явление языковой интерференции. Проанализирована лингвистическая природа каждого из видов явления языковой интерференции, в частности фонетической, лексической и грамматической интерференции. Освещена гипотеза «лингвистической относительности» Вильгельма фон Гумбольдта, что указывает на различия в восприятии и мышлении носителей разных языков и неизбежность конфликта мировоззрений, знаний и взглядов автора исходного текста и переводчика. Установлено влияние закона формирования навыка на формирование языковой интерференции, которая проявляется в доминирующей роли уже сложившегося навыка пользования родным языком при переводе.

Ключевые слова: явление языковой интерференции, фонетическая интерференция, лексическая интерференция, грамматическая интерференция, билингвизм, гипотеза лингвистической относительности, закон формирования навыка.

PHENOMENON OF LINGUISTIC INTERFERENCE FROM PSYCHOLINGUISTIC POINT OF VIEW

This paper deals with the issue of linguistic interference. Reference has been made to the reasons which determine the necessity of the research into linguistic interference. Attention has been paid to the concept of linguistic interference as a linguistic category. Each kind of phenomenon of linguistic interference (phonetic interference, lexical interference and grammatical interference) has been analysed. The issue of a translator being treated as a bilingual from the psycholinguistic point of view and the influence of bilingualism in the process of translation have being highlighted. The main theories which are based on the current psycholinguistic research of linguistic interference have been outlined. The paper also focuses on the hypothesis of linguistic relativity of Wilhelm von Humboldt that states the distinctions between the perception and ways of thinking of speakers of different languages and the inevitable conflict between the world outlook, knowledge and point of view of the author of a source text and a translator. It is stated that the law of skill formation also has influence on formation of linguistic interference that appears in the dominant role of the already formed skill of native language usage during the process of translation. The prospects and the main tendencies of the development of the psycholinguistic research of the linguistic interference have been characterized.

Key words: phenomenon of linguistic interference, phonetic interference, lexical interference, grammatical interference, bilingualism, hypothesis of linguistic relativity, the law of skill formation.

Постановка наукової проблеми та її значення. Сьогодні майже будь-який перекладацький твір містить різного роду помилки, результатом чого є втрата змісту перекладеного[4]. Саме вони і є основними чинниками появи мовної інтерференції. входять до поняття мовної інтерференції. За твердженням науковців ці помилки можуть бути зумовлені особливостями як цільової мови, так і мови-оригіналу. Проте на сучасному етапі лінгвістичних досліджень уже доведено, що такі проблеми можуть мати не лише лінгвістичну, а й екстралінгвістичну природу [12]. Перекладач може припуститися такої помилки, для прикладу, через незнання життєвого досвіду автора, його світогляду, смаків або ж уподобань. Ці та інші екстралінгвістичні фактори, що можуть спричинити проблеми у процесі перекладу, і вивчає така лінгвістична галузь як психолінгвістика.

Отже, **актуальність** теми дослідження полягає у необхідності з'ясування психолінгвістичної природи перекладацьких помилок або мовної інтерференції, що в подальшому дозволить їх передбачати та уникати загалом, а також покращити професійні навички перекладача та якість його перекладів зокрема.

Мета статті – визначити психолінгвістичний механізм мовної інтерференції та охарактеризувати її.

Реалізація поставленої мети передбачає розв'язання таких **завдань**:

- охарактеризувати явище мовної інтерференції;
- проаналізувати лінгвістичну природу кожного з видів явища мовної інтерференції;
- дослідити психолінгвістичну природу явища мовної інтерференції.

Об'єктом дослідження є явище мовної інтерференції та його види; **предметом дослідження** є психолінгвістичні засади явища мовної інтерференції.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Сучасні вчені-лінгвісти приділяють значну увагу дослідженню явища мовної інтерференції, оскільки вона є актуальною для перекладознавства та перекладачів будь-якої країни. Це явище було об'єктом активних студій багатьох відомих лінгвістів, зокрема Карабана В. І, Мейса Д. К., Борисової О. В., Комісарова В. Н., Левицької Т. Р., Брокерта О. Р., Валигули О. Р. та інших [3; 5; 4; 6; 8; 10; 11]. Водночас тема психолінгвістичного механізму фонетичної інтерференції та екстралінгвістичних факторів, що можуть спричинити це явище у процесі перекладу, розкрита в межах сучасних досліджень дещо менше. Вона висвітлена, зокрема, у розвідках таких дослідників, як Зимняя І. А., Уланович О. І., Дячук Н. В. та інші [2; 9; 13].

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Явище мовної інтерференції – це порушення норм мови перекладу та різного роду помилки у мові-оригіналі під впливом рідної мови мовця або ж під впливом мови, що вивчалась раніше [4, с. 9]. Мовна інтерференція притаманна не лише писемному, але й усному перекладу, тому охоплює також помилки, здійснені на фонетичному рівні. Виділяють три підвиди даного явища – фонетичну, лексичну та граматичну інтерференції.

В усному мовленні одним із найважливіших чинників виступає чіткість та зрозумілість мовлення, проте в процесі вивчення іноземної мови та в подальшому спілкуванні у некорінного мовця часто виникає таке явище як фонетична інтерференція. Під фонетичною інтерференцією розуміється викривлення звукового строю мови через використання фонетичних навичок, що були набуті при вивченні іншої мови або ж вплив рідної мови мовця [26]. Саме цей вид інтерференції є найбільш поширеним, якщо перекладач ще не має достатнього перекладацького досвіду.

Лексична інтерференція мови оригіналу в перекладі – це зумовлене впливом мови оригіналу вживання перекладачем у тексті перекладу невластивих для мови перекладу слів та словосполучень, що не відповідають нормам мови-перекладу [4, с. 16]. Ще Едуард Сепір казав, що в лексичних системах мов можна спостерігати відмінності, оскільки кожна мова має свій «власний крий», тобто власну лексичну систему, а кожен лексичний елемент є її частиною, тому часто перекладачу буває важко підібрати необхідний відповідник з багатьох можливих варіантів [7, с. 28–29].

За визначенням В. І. Карабана, граматична інтерференція мови оригіналу в перекладі – це вживання словоформ, словосполучень і синтаксичних конструкцій мови оригіналу в перекладі за нормами мови оригіналу, а не цільової мови, або вживання в перекладі тих словоформ, словосполучень і синтаксичних конструкцій, які властиві мові-оригіналу [4, с. 10]. Важливою для створення адекватного перекладу вчені-лінгвісти вважають достатню обізнаність перекладача з

граматичними особливостями мови-оригіналу та цільової мови, зі способами перекладу різноманітних мовних та мовленнєвих явищ, а для перекладача наукової літератури – ще й знання предмета перекладу, тобто предметної галузі, до якої належить даний переклад [3, с. 16].

Поділ складних випадків перекладу на фонетичні, лексичні та граматичні явища є досить умовний, адже в кожній мові лексичне значення слова, словосполучення або виразу часто визначається його фонетичною формою, а спосіб передачі в перекладі граматичних форм і конструкцій часто залежить від їх лексичного наповнення. Відповідно, різні види інтерференції є також взаємопов'язаними.

Переклад як складний психологічний процес базується насамперед на розумінні перекладача (інтерпретатора) як білінгва. Психолінгвістичний підхід до цього поняття визначає його як здатність людини розуміти й породжувати мовлення декількома (двома або більше) мовами [16]. Оскільки білінгвізм передбачає використання систем рідної та нерідної мови, то в процесі двомовного перекладу суттєво зростає значущість умінь, які дозволяють виділити інформацію різної комунікативної цінності (під час читання, аудіювання) та відтворити повідомлення (текст) залежно від структури вихідного тексту або ж потреби адресата (під час говоріння, письма) [16].

Проте який би не був рівень володіння перекладачем поданими вище вміннями, у мові іноземця, у тій чи іншій мірі неминучі фонетичні, лексичні або ж граматичні помилки (мовна інтерференція). Психолінгвісти пояснюють це «лінгвістичною відносністю» [1].

Видатний німецький етнолог Вільгельм фон Гумбольд на основі розуміння своєрідності мов та духовної унікальності народу висунув гіпотезу «лінгвістичної відносності», яка поширилася далеко за межі мовознавства, здійснивши вплив і на психолінгвістику, і на перекладознавство. Ця гіпотеза вказує на те, що носії різних мов сприймають реальність і мислять по-різному, оскільки категорії і відмінності, заковані в одній мові, не обов'язково присутні в іншій. Тому перекладач, на його думку, намагається вирішити загалом майже «невирішуване» завдання: він повинен повністю дотримуватись оригіналу і водночас зважати на особливості своєї рідної культури і мови. У першому випадку текст перекладу втрачить «присмак» і особливості цільової мови. У другому випадку при перекладі втрачаються риси оригіналу [1].

В такому випадку основним постає питання не стосовно суб'єктивності автора та інтерпретатора, а питання про принципovu можливість перекладу як такого, за умови опосередкованості самого інтерпретатора (перекладача тексту). Вона визначається особливостями його знань і досвіду, що можуть не відповідати знанням та досвіду продуцента (автора тексту або ж висловлювання) [12]. При цьому, знання, що використовуються в процесі перекладу, не обмежуються лише знаннями про мову. До них належать також енциклопедичні знання про світ, соціальний контекст, вміння когнітивно обробляти текст та відображену в ньому інформацію, а ці можливості, вміння та наявність таких знань в інтерпретатора та продуцента просто не можуть бути ідентичними [1, с. 119]. Отже, перекладацький процес передбачає певний, виражений більшою або меншою мірою, конфлікт світоглядів, знань і досвіду автора та перекладача, що й зумовлює неминучість фонетичних, лексичних або ж граматичних помилок у перекладі. Як наслідок, мова білінгва при переході на іншу мову не є вільною від інтерференції.

З психологічної точки зору уявлення про інтерференцію, крім тези про «лінгвістичну відносність», ґрунтується також на основі закону формування навички. Його суть полягає в тому, що людина, зіткнувшись з новим завданням, намагається використати ті прийоми, якими володіє. Така ситуація пояснюється тим, що вміння користуватися рідною мовою є сформованим, стійким, домінуючим, а навички і вміння володіння іншомовною мовленнєвою діяльністю перебувають на стадії становлення [16]. При взаємодії близьких мовних систем ця залежність проявляється менше. Чим більше відмінностей між системами мов, тобто чим більше у кожній з них виявляються властиві лише їй форми і моделі, тим більш актуальним є поняття мовної інтерференції.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Отже, психолінгвістична природа явища мовної інтерференції базується на гіпотезі «лінгвістичної відносності», що вказує на відмінності у сприйнятті та мисленні носіїв різних мов та неминучість конфлікту світоглядів, знань і поглядів автора вихідного тексту та перекладача, що й призводить до помилок у перекладі. Окрім цього, психолінгвістичний механізм інтерференції ґрунтується також на законі формування навички, та проявляється в домінуючій ролі уже сформованої навички користування рідною мовою під час перекладу.

Саме ж явище мовної інтерференції визначають як порушення норм мови перекладу під впливом рідної мови перекладача або ж іншої мови, вивченої раніше. Це явище має складну лінгвістичну природу та поділяється на фонетичний, лексичний та граматичний види. Кожен з цих видів має також свої особливості, хоча всі вони є тісно пов'язаними і взаємозумовленими.

У перспективі подальші дослідження явища мовної інтерференції та її видів. Тема є актуальною та відкритою для подальшого аналізу психолінгвістичного механізму даного явища. Цікавим видається порівняльний аналіз психолінгвістичних механізмів різних видів мовної інтерференції.

Література:

1. Засекін С. В. Психолінгвістичні універсали перекладу художнього тексту : монографія / С. В. Засекін. – Луцьк : Волинський національний університет ім. Лесі Українки, 2012. – 272 с.
2. Зимняя И. А. Психология обучения иностранному языку в школе / И. А. Зимняя. – М. : Просвещение, 1991. – 222 с.
3. Карабан В. І. Переклад англійської наукової і технічної літератури: Граматичні труднощі, лексичні, термінологічні та жанрово-стилістичні проблеми / В. І. Карабан. – Вінниця : Нова книга, 2002. – 564с.
4. Карабан В. І. Попередження інтерференції мови оригіналу в перекладі (вибрані граматичні та лексичні проблеми перекладу з української мови на англійську) : Навчальний посібник / В. І. Карабан, О. В. Борисова, Б. М. Колодій, К. А. Кузьміна ; за редакцією В. І. Карабана. – Вінниця : Нова книга, 2003. – 204с.
5. Карабан В. І. Теорія перекладу з української мови на англійську мову: Навчальний довідник зі спеціальності «Переклад» / В. І. Карабан, Д. К. Мейс. – Вінниця : Нова книга, 2003. – 606с.
6. Комиссаров В. Н. Теория перевода (лингвистические аспекты) : Учебник для институтов и факультетов иностранных языков / В. Н. Комиссаров – М. : «Высшая школа», 1990 – 253 с.
7. Куранова С. І. Основи психолінгвістики : навч. посібник / С. І. Куранова – К. : ВЦ «Академія», 2012. – 208 с.
8. Левицкая Т. Р. Проблемы перевода. На материале современного английского языка / Т. Р. Левицкая, А. М. Фитерман – М. : «Международные отношения», 1976. – 205с.
9. Уланович О. И. Психолінгвістика / О. И. Уланович. – Минск : Издательство Грєвцова, 2010. – 240 с.
10. Брокерт О. Р. Методичні аспекти інтерференції та її диференціація в іншомовному говорінні [Електронний ресурс] / О. Р. Брокерт // Теоретичні питання освіти і виховання: зб. наук. пр. – К. : Вид. центр КНЛУ, 2012. – Вип. 45. – С. 81-86. – Режим доступу : file:///C:/Users/admin/Downloads/Тркoв_2012_45_23.pdf (дата звернення: 24.11.2016). – Назва з екрану.

11. Валігура О. Р. Когнітивні та комунікативно-прагматичні аспекти дослідження фонетичної інтерференції в англійському мовленні українців [Електронний ресурс] / О. Р. Валігура // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова: наук. журнал. – К.: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2006. – № 9. – С. 96–102. – Режим доступу : <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/3039/1/Valigura.pdf> (дата звернення: 24.11.2016). – Назва з екрану.

12. Дячук Н. В. Психолінгвістичні механізми мовленнєвої діяльності перекладача [Електронний ресурс] / Н. В. Дячук // Сучасні лінгвістичні студії XXI століття : тези доповідей всеукраїнської науково-практичної заочної конференції. – Житомир, 2015. – С. 26–29. – Режим доступу : <http://eprints.zu.edu.ua/17975/1/%D0%94%D1%8F%D1%87%D1%83%D0%BA.pdf> (дата звернення: 24.11.2016). – Назва з екрану.

13. Дячук Н. В. До проблем дослідження художнього тексту у психолінгвістиці [Електронний ресурс] / Н. В. Дячук // Актуальні проблеми філології та перекладознавства: зб. наук. пр. – Житомир : Видавництво ЖДУ ім. І. Франка, 2016. – Вип. 10. – С. 241–243 – Режим доступу : [file:///C:/Users/admin/Downloads/apftp_2016_10\(1\)_51.pdf](file:///C:/Users/admin/Downloads/apftp_2016_10(1)_51.pdf) (дата звернення: 18.11.2016). – Назва з екрану.

Кульчицька Н. О. Особливості явища інтерференції в процесі навчання англійської мови як другої іноземної у філологічному ВНЗі [Електронний ресурс] / Н. О. Кульчицька // Педагогічні науки: зб. наук. пр. – Бердянськ : БДПУ, 2010. – Вип. 3. – С. 241–246. – Режим доступу: <http://vishwaraya.org/index.php?do=static&page=interferential-peculiarities> (дата звернення: 24.11.2016). – Назва з екрану.

УДК 378.015.31: [316.72:005.336.2]

І. В. Волкова,

Мелітопольський державний педагогічний університет ім. Б. Хмельницького, м. Мелітополь

СЕМАНТИКО-СТРУКТУРНІ ДЕТЕРМІНАНТИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

Стаття присвячена комплексному вивченню проблеми міжкультурної компетентності в контексті загальної теорії міжкультурної комунікації. Обґрунтовано основні підходи до визначення змісту понять «компетентність» та «компетенція», з'ясовано спільне та відмінне в їх інтерпретації. На основі проведеного аналізу виокремлено різноманітні види компетентності, серед яких особлива увага приділяється визначенню міжкультурної компетентності. Цей вид компетентності схарактеризовано як сукупність знань, умінь та навичок, за допомогою яких суб'єкт комунікації отримує здатність ефективно взаємодіяти з представниками чужих культур. Встановлено, що найбільш успішною стратегією міжкультурної компетентності є інтеграція – збереження власної культурної ідентичності поряд з оволодінням культурою інших народів.

Ключові слова: компетентність, компетенція, міжкультурна компетентність, міжкультурна комунікація, інтеграція.

СЕМАНТИКО-СТРУКТУРНЫЕ ДЕТЕРМИНАНТЫ МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ

В статье рассматривается сущность понятия компетентность и компетенция. На основе данного анализа выделяются различные виды компетентности, из которых автор особое внимание уделяет рассмотрению межкультурной компетентности. При этом автор на только подробную характеристику этого вида компетентности, но и показывает ее социокультурное значение в современном диалоге культур.

Ключевые слова: компетентность и компетенция, межкультурная компетентность, межкультурная коммуникация, интеграция.

NOTIONAL AND STRUCTURAL COMPONENTS OF INTERCULTURAL COMPETENCE

The article is devoted to complex study of the problem of intercultural competence in the context of general theory of intercultural communication. The author has substantiated the main approaches in order to define the content of such concepts as «competence» and «competency», and has determined common and different features in their interpretation. Based on the analysis that was carried out, there have been specified various kinds of competence, among which special attention is given to defining intercultural competence. This kind of competence is characterized as a combination of knowledge, abilities and skills by which the subject of communication obtains an ability to interact effectively with representatives of other cultures. It has been determined that the most successful strategy of intercultural competence is integration, that is preservation of native cultural identity together with mastering the culture of other nations.

Intercultural communication is interaction of persons, groups or organizations belonging to different cultures. At this, the crucial importance is given to cultural differences, the ability to perceive, understand and consider them properly in the process of communication. Since the main task and sense of any communicative process is the desire to be understood by your partner that foresees the necessity to transmit one's own information, knowledge and experience as full as possible and with maximum accuracy to the interlocutor.

The aim of the article is to determine notional and structural determinants of intercultural competence, to specify the terminological meaning of the concepts of «competence» and «competency», to provide theoretical analysis of the technologies of intercultural competence formation and to reveal the factors, ways and means which determine its cognitive and procedural strategies.

Key words: competence, competency, intercultural competence, intercultural communication, thinking.

Знаменням нашого часу став процес глобалізації, що охопив усі сфери людського життя, зокрема й сферу культури. І якщо до недавнього часу історія людства була лише історією окремих країн, народів і культур, то сьогодні вона зримо перетворюється в глобальну єдину історію людства: все, що відбувається в житті окремих країн, так чи так відображається на специфіці життя в інших точках земної кулі. Сучасні локальні (етнічні) культури при цьому втрачають своєрідність і замкнутість, а кордони між ними все більше стираються й зникають.

Очевидним результатом процесу глобалізації стали також широкі можливості спілкування носіїв якої-небудь культури з представниками інших культур, і ці можливості наразі стали повсякденною реальністю для багатьох країн і народів. Ця обставина викликала непересічний інтерес широкого кола науковців до процесу взаємодії та взаємовпливу культур, що отримав назву міжкультурної комунікації.

На сучасному етапі більшість гуманітарних наук виявляють зацікавленість у вивченні тих чи тих аспектів міжкультурної комунікації: культурологія, комунікативістика, соціологія культури, лінгвокультурологія, етнопсихологія тощо. Завдяки діяльності вчених у цих галузях науки з'явилися перші видання, присвячені вивченню різноманітних проблем взаємодії та взаємовідношення культур. Проте більша частина цих праць була написана лінгвістами, які вєть процес міжкультурної комунікації зводять переважно до мовного спілкування, що саме по собі істотно скорочує реальне поле міжкультурної комунікації, залишаючи поза увагою її культурно-антропологічний вектор, що, як показує практика, є не менш важливим, ніж лінгвістичний. Річ у тім, що в контексті взаємодії культур велика кількість людей беруть участь сьогодні